

Četrto poglavje.

Na Oplotarjevem domu.

Četrtnko ure od Bukovice je stalo na lepem kraju na rebri Oplotarjevo domovanje.

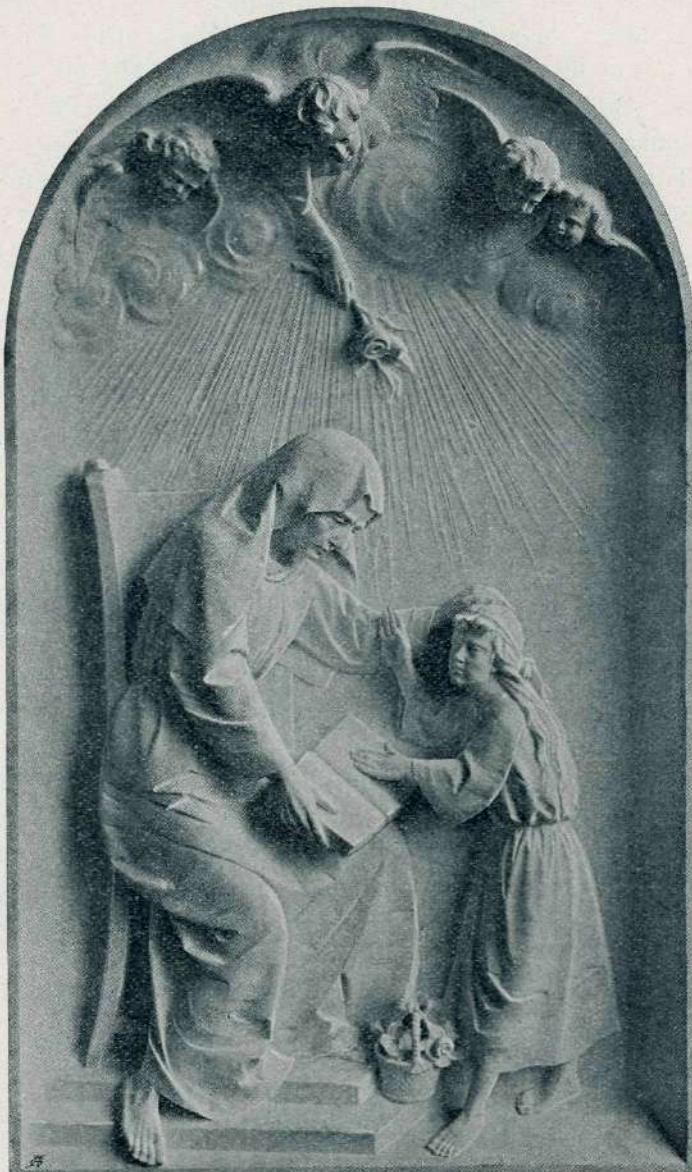
Bilo je pondeljek popoldne.

Oplotarjeva Franca je krevsala s ključem v roki od hiše proti kašči. Bila je sklučena starica ko gabrova grča. „Čiba koklja, ná, ná!“ je klicala kokljo, ki je iskala na dvoru črvičkov in druge gomazni za neprestano čivkajoče svoje otročiče. „Picke majčkine, ste lačne, kaj ne? Ve bi zmerom jedle kakor kobilice. Le počakajte malo, kmalu dobite zebati, le z menoj pojrite!“ Starica se je zibala naprej, nagovarjala piščeta in jim metala drobtine iz žepa. Gladna družinica je šla rada za njo. Ko je prikorakala starica do kašče, je šla noter in kmalu prinesla vun pšena in ga vsula na tla. Živalce so se hotele kar stepsti zanj. „Mi greš vstran ali ne!“ je zapretila starka s ključem petelinu, ki se je že pridrvil med piščeta, da so se vsa zbegana razpršila. Pa že se je koklja našopirila in se srdito zaletela vanj. Kokot je moral bežati. Svoj poraz in beg je pa seveda po stari navadi zatajil. Na dvoru se je povzpel na kup, privzdignil in mogočno potresel rdečasti svoj greben in z vzvišenim kikeriki oznanjal svetu svojo novo ‚zmago‘...

„Dober dan, teta! Kaj pa delate?“

Franca se je ozrla in se kar ustrašila bolj gosposko oblecene, neznane ji ženske, ki je stala pred njo z zavitkom v roki, kakor bi pala z neba. Nezaupno jo je gledala. Obiskovavka se je pa prijazno smehtala:

„Ali me ne poznate več? Jaz sem Maruška. Saj ste me včasih prav dobro poznali.“

Izklesal Alojzij Progar.

S v. A n a.

Relief v cerkvi na Sv. Višarjih.

„Glej, glej! Tako Maruška si ti, Antona sestra! Zdaj se spomnim, da je naša Tona pripovedovala, da si domov prišla. Seveda sva bili včasih dobro znani. Tako kaj boš pa povedala? Sem slišala, da se ti